

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: O. O.**, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2004, č. j. 48 Az 67/2004 - 36,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Odměna ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, **se určuje** částkou 2558,50 Kč; odměna bude vyplacena k rukám advokátky do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2004, č. j. OAM 4949/VL - 19 - P13 - 2002, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně vady řízení vedeného žalovaným spočívající v tom, že při zjišťování skutkového stavu věci byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Podle stěžovatele byl porušen § 3 odst. 4 a § 32 odst. 2 správního řádu (zásada materiální pravdy a odpovědnost žalovaného za rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí). Aby bylo možno posoudit, zda obava žadatele z pronásledování je skutečně odůvodněná, je nezbytné jeho obavu posoudit na základě informací o zemi původu žadatele. Toto posouzení se neobejde bez velmi dobré znalosti o politické, ekonomické a jiné situaci v daném státě. Informace o zemi původu se musejí primárně vztahovat k místu, které žadatel o azyl jako místo svých problémů uvádí. V případě, že by žalovaný zjistil, že tvrzení žalobce vztahující se k místu, které uvádí jako místo, kde se odehrálo či hrozilo pronásledování, je důvodné, je namístě zjistit, zda žadatel o azyl nemá možnost se usadit v jiné části téhož státu. Pokud se v řízení zjišťuje možnost tzv. vnitřního přesídlení, pak je důvodné opatřit si informace o celkové situaci v zemi původu. K tomu ovšem má docházet až tehdy, když bylo zjištěno, že žadatelův strach z pronásledování je odůvodněný. Při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení pak musí žalovaný ex offio zkoumat i možnost pronásledování, které žadatel sám neuváděl, a celkovou reálnou možnost se v jiné části země usadit. To platí podle stěžovatele jak pro posuzování udělení azylu, tak pro překážky vycestování. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že pokud krajský soud při možnosti vycestování do státu původu stěžovatele uvedl, že to je nutno posuzovat ve vztahu k celému území státu, pak bylo povinností žalovaného zkoumat i z jiných aspektů, než stěžovatel v řízení správním uvedl, zda má možnost přesídlit na území Nigérie; uvádí hypoteticky, že při přemístění do severních teritorií státu by mu hrozilo pronásledování pro náboženství, neboť je křesťan, ve městě L. by byl ohrožen konfliktem mezi kmenem Y. a ostatními etniky apod. To však žalovaný neučinil a krajský soud neučinil v tomto ohledu nápravu.

Podklady pro rozhodnutí tedy nejsou dostatečné, neboť o stavu na poloostrově B. je ve spisu pouze jediná zpráva z 30. 10. 2003, přičemž stěžovatel tvrdí, že na základě této zprávy nelze posoudit odůvodněnost jeho obav z pronásledování, dokonce nelze ani učinit závěr, že obavy, pro které opustil Nigérii, pominuly. Krajský soud měl přihlídnout k informaci z 18. 2. 2004 uvedené v žalobě. Za nedostatečné považuje stěžovatel tedy zprávy o situaci na té části území, ke které vztahoval své obavy z pronásledování, tedy k poloostrovu B. Žalovaný měl užít i zpráv nevládních organizací.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu neuváděl žádné relevantní skutečnosti, žalovaný obstaral před vydáním rozhodnutí potřebné informace o zemi původu stěžovatele, tyto informace jsou součástí správního spisu, přičemž tyto informace zahrnují jak celkový pohled na Nigérii jako celek, tak na situaci na poloostrovu B. Námitka, že se žalovaný nezabýval dostatečně situací na poloostrovu B., je bezpředmětná. Stěžovatelovy potíže a fakt, že v Nigérii nemá nejbližší rodinné příslušníky, nejsou důvodem pro udělení azylu. Žalovaný dále ve vyjádření poukázal na rozpory ve výpovědi stěžovatele a předložení falešného cestovního pasu, což činí stěžovatelovu žádost o azyl z důvodu pronásledování v zemi původu nevěrohodnou a účelovou. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel výslovně uvedl, že namítá důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající ve vadách řízení před žalovaným, jež měly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé; vady řízení přitom měly spočívat na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, pro kteroužto důvodně namítanou vadu měl krajský soud napadený správní akt zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že stěžovatel učinil dne 25. 10. 2002 prohlášení o azylu, v žádosti o azyl ze dne 27. 10. 2002 uvedl, že do České republiky přicestoval na falešný cestovní pas, který mu po příjezdu odebrala policie, v letech 1992 - 2002 žil v Nigérii, dosáhl středoškolského vzdělání, byl dva roky prodavačem, Nigérii opustil 16. 10. 2002 ze strachu o svůj život. Přicestoval letecky do Spojených arabských emirátů a odtamtud do České republiky, uváděl se pod jménem J. O. E., tvrdil, že to je jeho skutečné jméno, jen datum narození nesouhlasí, cestovní pas byl falešný. Žil v pohraniční oblasti mezi Nigérií a Kamerunem, kam vnikají kamerunští ozbrojenci a střílejí nevinné lidi – naposledy v září 2002 prodával stěžovatel rybí produkty, Kamerunci mu zničili stánek a stříleli po lidech. Život si zachránil útekem. Ve vlasti pohřešuje sourozence, rodiče mu zemřeli, jeho život byl ohrožen. O azyl žádá, protože nic nemá a chce, aby se o něj někdo staral, nemá žádnou rodinu. Ve vlasti neměli zůstat žádní příbuzní. Ze záznamu Policie ČR, založených ve správním spise, plyne, že stěžovatel při pasovém odbavení na letišti v Praze Ruzyni předložil pozměněný cestovní doklad Nigérie znějící na jméno I. C. O. Do protokolu o výsledku podezřelého uvedl, že se jmenuje J. O. E. (cestovní doklad na toto jméno byl nalezen na pánských toaletách v tranzitní hale letiště Praha Ruzyně, tento doklad byl pravý). Z protokolu o pohovoru konaného dne 2. 9. 2003 vyplynulo jeho tvrzení, že se narodil v roce, rodiče mu zemřeli, starala se o něj teta, potom jeho sestra – po dokončení školní docházky jej sestra opustila, ujali se jej jeho přátelé a on „dělal byznys“, to mu bylo 18 - 19 let (tedy jde o roky 1988 - 1989). Odešel na poloostrov B., do města C., na hranice s Kamerunem to bylo 8 km, prodával na břehu hraniční řeky, takto se živil asi 6 let, *(správně asi mělo být v protokole 16 let, pozn. NSS)* v letech 1985 až 2001, do C. přišel v roce 1987. Na území, kde prodával, přišli kamerunští vojáci a zničili veškerý majetek, ústřední vláda Nigérie mu nepomohla, kamerunští vojáci naposledy přišli v roce 2000 a zajali pět osob, mezi nimi i stěžovatele, drželi ho asi týden na druhé straně řeky v Kamerunu a zbili ho, potom ho pustili, ujali se ho přátelští Kameruňané, ti mu pomohli kontaktovat sestru *(zde rozpor s tvrzením, že nikoho v Nigérii nemá, pozn. NSS)* a v roce 2001 se vrátil do Nigérie, vrátil se rovněž k původnímu obchodu. Na nájedzy Kameruňanů si stěžovatel u státních orgánů Nigérie nebyl stěžovat, neboť tyto úřady o tom vědí a nic proti tomu nedělají. Ze země původu odešel poté, kdy se situace trochu zklidnila v roce 2001, v roce 2002 byl konflikt mezi Nigérií a Kamerunem řešen u mezinárodního soudu, B. opustil v září 2002, v té době opět došlo k nájedzu kamerunských vojáků. Stěžovatele se ujal kamerunský obchodník, který jej odvezl do L.; přítel tohoto obchodníka mu opatřil pas i letenku a po tříměsíčním pobytu odletěli do České republiky, stěžovatel ani přesně nevěděl, kam letí. Jeho spolucestovatel se vrátil do L. a stěžovatel zde zůstal, protože neměl peníze na návrat. Nějací černoši potom stěžovateli poradili, aby požádal o azyl, od těch také dostal peníze. Jako důvod pro odchod ze země původu stěžovatel uvedl zničení obživy kamerunskými vojáky, zavraždění a zbití, onemocnění malárií – v ČR se cítí lépe, malárie je v Nigérii běžná nemoc. Za největší problém v zemi původu označil stěžovatel při pohovoru skutečnost, že je sám, musí se sám o sebe starat. Při návratu do Nigérie neví, co by tam dělal a kdo by se o něj staral. Přestěhování v rámci Nigérie by nic neřešilo, neboť konfliktní situace je v celé zemi.

Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2004 žalovaný azyl stěžovateli neudělil a rozhodl, že se na něj nevztahuje překážka vycestování. V odůvodnění pak uvedl, že stěžovatel se nikdy

politicky neangažoval; z informačních zdrojů shromážděných žalovaným (Zpráva MZV USA o stavu dodržování lidských práv v Nigerijské federativní republice za rok 2002, Informace MZV Velké Británie o Nigérii z dubna 2003, aktuální informace ČTK (30. 10. 2003, 11. 12. 2003)) vyplynulo, že oblast poloostrova B. je sporným územím mezi Nigérií a Kamerunem, v minulosti o toto území probíhaly ozbrojené boje, v současné době bude naplněno rozhodnutí Mezinárodního dvora OSN v Haagu z října 2002 o této oblasti. Jednání kamerunských ozbrojenců nebyla prováděna, podporována či trpěna nigerijskými úřady, stěžovatel o svých potížích státní orgány neinformoval. Výpady kamerunských vojáků probíhaly podle tvrzení stěžovatele několik let, intenzita tedy nemohla dosahovat míry, jež by vedla stěžovatele již dříve k opuštění tohoto místa. Několikaměsíční pobyt v L. svědčí o tom, že svou situaci mohl řešit i přestěhováním do bezpečnější části země, přičemž připomenul, že situace na poloostrově B. se stabilizovala a dochází ke smírnému vyřešení sporu o toto území. Ve správním řízení tedy nebylo zjištěno, že by stěžovatel požadoval ochranu pro pronásledování pro své aktivní politické postoje nebo pro utlačování pro rasovou, náboženskou nebo sociální příslušnost.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kde namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, špatné hodnocení důkazů, nedostatek odůvodnění ve vztahu k možnosti udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, porušení § 12 zákona o azylu a § 91; v doplnění žaloby pak kladl otázky, zda se může vrátit na poloostrov B., jenž se stal součástí Kamerunu, dále vytvořil teorii, že sirotci v podmínkách Nigérie tvoří sociální skupinu, a už proto mu měl být azyl přiznán, přesídlení v rámci Nigérie je tíživé právě proto, že stěžovatel nikoho nemá (sjednotitelem je rodina a kmen). Dále argumentoval nebezpečnou situací kolem L. s ohledem na konflikt mezi organizací OPC (kmen Y.) a ostatní etnika, konflikty probíhají i v ostatních částech Nigérie. Pokud jde o jednání kamerunských vojáků, uváděl, že nigerijská vláda sama toto jednání neiniciovala, ani se na něm nijak nepodílela, současně nebyla schopna zajistit ochranu před takovýmto jednáním. Nigerijská vláda tedy podle stěžovatele nijak nereagovala od roku 1985 na jednání kamerunských ozbrojenců, ze spisu není patrné, že by existovala politická vůle nigerijské vlády své občany chránit. Stěžovatel v žalobě dovodil, že v jeho věci se jednalo o pronásledování (ohrožení života, zbavení svobody, nemožnost výkonu povolání, dlouhodobý pocit strachu, to vše umocněno psychickou labilitou stěžovatele), které bylo motivováno jeho národností (tedy nigerijským občanstvím). Kamerunští vojáci neměli žádný důvod ohrožovat vlastní občany a naopak značný důvod ohrožovat občany „okupantské země“. V případě návratu na poloostrov B. by stěžovatel byl ohrožen působením kamerunské vlády a na území Nigérie v důsledku konfliktní situace, etnického zřízení společnosti, významu rodiny, absence příbuzných, neexistence sociální pomoci ze strany státu apod. V závěru žaloby poukázal na některá rozhodnutí ESLP zdůrazňující nutnost individuálního posouzení každého případu.

Krajský soud v Praze žalobu zamítl; neshledal splnění podmínek stanovených zákonem o azylu, zejména § 12 – poukázal na skutečnost, že výpady kamerunských ozbrojenců trvaly řadu let, stěžovatel se vždy vrátil ke svému podnikání a zůstal v místě, nešlo tedy o pronásledování v definici § 2 odst. 6 zákona o azylu. Stěžovatel situaci neřešil ani přestěhováním do bezpečnější části země. Překážka vycestování byla rovněž podle krajského soudu posouzena správně, neboť možnost vycestování nemožno vztahovat pouze k určité vymezené části země původu, žalovaný správně vycházel ze zpráv o situaci v celé Nigérii. Skutkový stav byl podle krajského soudu zjištěn dostatečně a ani ostatní vytýkaná pochybení soud neshledal, proto žalobu zamítl.

Nejvyššímu správnímu soudu je tak v kasační stížnosti předestřena k posouzení jediná otázka, a to, zda žalovaný v řízení o žádosti o udělení azylu stěžovateli zjistil dostatečně skutkový stav věci.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně uvádí, že v řízení o udělení azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, a který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Toto tvrzení žadatele o azyl není možné nahradit žádnou činností správního orgánu. Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a není povinen, ale ani oprávněn takové skutečnosti třeba jen naznačovat (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47 nebo ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 – 47). K tomu lze poukázat také na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 – 72, kde soud mimo jiné uvedl, že *správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona (zákona o azylu) nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 32 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázáno zásadou aktivity žadatele o azyl. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.*

Důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu je pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (což vůbec v posuzované věci nemohlo přijít v potaz) anebo situace odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Pronásledováním pak je ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním.

To, že stěžovatel subjektivně mohl pociťovat obavy z jednání kamerunských vojáků v období dlouhotrvajícího sporu o území poloostrova B., nelze nijak zpochybňovat; žalovaný však nevyhodnotil z hlediska objektivního takovéto obavy jako odůvodněné (dlouhodobost a intenzita ataků) a neshledal žádnou příčinnou souvislost s důvody taxativně zákonem vymezenými, pro které k atakům mělo docházet. Navíc současně neshledal naplnění pojmu pronásledování v posuzované věci, s ohledem na skutečnost, že stěžovatel se na nigerijské úřady neobrátil. Posuzovaná věc je specifictější o to, že stěžovatel tvrdí, že Nigérii opustil z obav o život po atacích kamerunských vojáků při konfliktu o teritorium poloostrova B. Tyto ataky tedy byly prováděny státem, jenž sporné území považoval za své, což bylo stvrzeno i rozhodnutím mezinárodního soudu OSN v roce 2002; žalobu přitom podával Kamerun v roce 1994 poté, kdy Nigérie vyvolala v roce 1993 na tomto území konflikt a za agresora byla tedy považována Nigérie. Azylové zákonodárství vyžaduje, aby k „pronásledování“ došlo na území státu, jehož má žadatel občanství, neboť nutnou podmínkou je, že na takovémto území

má stát svého občana ochránit, pokud k útokům na jeho integritu dochází ze strany jakýchkoli osob. Pro ochranu osob přinucených opustit zem svého původu v důsledku mezinárodních ozbrojených konfliktů slouží jiné mezinárodní instrumenty, než Úmluva o právním postavení uprchlíků se svým Protokolem z roku 1967 (č. 208/1993 Sb.). Důvodem konfliktu mezi Nigérií a Kamerunem byl spor o teritorium, takže nelze tvrdit, jak to činí stěžovatel v žalobě, že nájezdy kamerunských vojáků byly motivovány „národností“ stěžovatele. Navíc pojem „národnost“ užitý v § 12 zákona o azylu a rovněž tak v Úmluvě z roku 1951 splývá spíše s pojmem etnické příslušnosti. Nelze nevidět, že Nigérie měla na území poloostrova po celou dobu rovněž umístěny vojenské síly, jež budou stahovány na základě dohody uzavřené prezidenty Kamerunu a Nigérie letos v červnu (12. 6. 2006 v G., USA) za prostřednictví OSN, celý proces předání poloostrova Kamerunu je dlouhodobou záležitostí a je nyní předvídan touto dohodou na období až sedmi let se zárukami pro obyvatelstvo nigerijské státní příslušnosti (zde Nejvyšší správní soud vychází z veřejně přístupných zdrojů, zejména informací OSN). Území poloostrova B. tedy bylo již v roce 2002 oficiálně právně (rozhodnutím soudu v Haagu po sedmi letech řízení) uznáno za součást území Kamerunu, přitom se soud v Haagu opřel zejména o smlouvu mezi Německem a Velkou Británií z roku 1913. Pokud tedy stěžovatel opíral své tvrzení o skutečnost, že byl „pronásledován na poloostrově B.“ (i když rovněž hovoří o hraniční řece a též o městě C.), a stát jeho původu mu nezajistil ochranu, pak nešlo o děje, jež by se odehrály na území státu, jehož má státní příslušnost (tedy území Federativní republiky Nigérie) a jehož státní orgány mu mají poskytnout ochranu před případným pronásledováním, a neučiní-li tak, je důvod k mezinárodněprávní ochraně. Situace v Africe poznamenaná spory teritoriálními, etnickými, chudobou a podobnými jevy a s tím spojenými masovými pohyby obyvatelstva, vedla už v roce 1969 ke sjednání regionální Úmluvy o konkrétních aspektech problémů uprchlíků v Africe, jež rozšířila definici uprchlíka tak, že jde o „každou osobu, jež je v důsledku vnější agrese, okupace, cizí nadvlády nebo událostí vážně narušujících veřejný pořádek, buď jen v části nebo v celé zemi jejího původu či státní příslušnosti, přinucena opustit místo svého obvyklého pobytu, aby vyhledala útočiště na jiném místě mimo zem svého původu či státní příslušnosti“. Je tedy zřejmé, že ani z definice uprchlíka v Úmluvě z roku 1951, a tedy ani z pojetí zákona o azylu, nelze přímou ochranu (prima facie) osob, které opouštějí zemi původu z důvodu ozbrojených konfliktů mezi státy, dovozovat. Tím není řečeno, že je zcela vyloučena, ovšem podmínky azylového zákonodárství musejí být splněny, přičemž prvou z nich je, že k „pronásledování“ dochází na území státu, jehož je žadatel o azyl občanem (situace apatridů nyní není třeba řešit).

Zprávy, které žalovaný ve správním řízení použil, byly v době rozhodování zcela aktuální a není zcela jasné, jaké další skutečnosti měl žalovaný o zemi původu zjišťovat. Situace na poloostrovu B. byla v té době zcela taková, jak o ní informovaly zprávy ČTK, tedy krátce po vynesení rozhodnutí mezinárodního soudu v Haagu o příslušnosti poloostrova ke Kamerunu, celkové zprávy o Nigérii rovněž byly zcela odpovídající. O tom, že v Nigérii nepanovala dobrá bezpečnostní situace a byly zde problémy mezi severem a jihem z důvodu rozdílů náboženských, to vše z informací vyplývalo. Stěžovatel je křesťanského vyznání a z tohoto hlediska měl možnost života na rozsáhlých územích, kde k náboženským konfliktům nedochází (ze správního spisu také plyne, že žil ve státě A., státě G. R. a v L., a ani etnické, ani náboženské problémy nezmiňoval). Nejvyšší správní soud jako nikoli nepodstatnou skutečnost vidí fakt, že jeho postup po opuštění poloostrova B. (otázkou také je, kde vůbec stěžovatel žil, neboť město C. neleží na tomto poloostrově), příliš snaze o záchranu před pronásledováním nenapovídal – nejprve žil tři měsíce v L., poté odcestoval letadlem do Spojených arabských emirátů a ani nevěděl, kam cestuje. V České republice požádal o azyl, protože mu to poradili „nějací černoši, které potkal“ (srov. protokol k důvodům žádosti), poté,

co byl při vstupu na území České republiky odhalen jeho falešný pas. Stěžovatel vůbec neměl úmysl odcestovat do České republiky a hledat zde ochranu před pronásledováním, to je ze správního spisu zcela zřetelné, chtěl se dokonce vrátit do Nigérie, ale neměl peníze na návrat.

Nejvyšší správní soud tedy neshledává naplnění důvodu kasační stížnosti, jak byl stěžovatelem formulován; skutkový stav byl žalovaným zjištěn přiměřeně ve vztahu k tvrzením, která v řízení správním stěžovatel uvedl, a to jak pokud jde o poloostrov B., tak o celkovou situaci v Nigérii. Nelze rovněž nevidět, že situace na takových problematických územích mají svůj vývoj v čase, jak se ostatně ukázalo i ve věci tohoto teritoria. Žalovaný však rozhoduje v určité době a soud přezkoumává jeho rozhodnutí podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Obiter dictum ovšem Nejvyšší správní soud s ohledem na aktuální vývoj vztahů mezi Nigérií a Kamerunem vidí situaci nigerijských občanů na poloostrově B. jako stabilizovanou (text dohody z 12. 6. 2006 mezi těmito státy je veřejně dostupný na různých internetových stránkách zabývajících se problematikou této části Afriky).

Kasační stížnost jako nedůvodná byla podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné významnější náklady v tomto řízení nevznikly, proto mu náhrada nebyla přiznána. Ustanovené advokátce Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající ve dvou poradách s klientem (podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tvoří jeden úkon první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) – nebyla přiznána odměna za nahlížení do spisu a samostatný úkon převzetí zastoupení, neboť obé je součástí prvního úkonu, tj. přípravy a převzetí zastoupení). Sazba odměny za jeden úkon činí 1000 Kč, paušální náhrada hotových výdajů za dva úkony činí 150 Kč (§ 13, § 7 cit.vyhlášky). Spolu s daní z přidané hodnoty činí odměna 2558,50 Kč, uhradí ji stát z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě po nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu